Lliure com l'aire

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

8

Lletra original

Com un objecte estrany, caient a l'infinit,buscant el meu espai, segueixo el meu instint.He de sortir d'aquí...Lluny de mi, un sol cremant l'horitzó,desdibuixant els terrats.Vull fugir, creuar nedant tot l'estany,i quan sigui aquí vull que arribi l'abril,que els sentits se'm disparen i el dia és cada cop més llarg,com un iceberg que se l'emporta el vent...Lliure com l'aire, desafiaré la sort,no seré un hostatge...D'on som? On anem? Tirem endavant,que avui et miro i sento coses que no havia sentit mai...Com un planeta estrany, perdut a l'infinit,no importa el que jo sóc, importa el que jo faré.Nota aquest sol i tanca bé els ulls,com a segona pell, la que es toca amb l'ànima...Deixo la ment en blanc, veig un espiral,no tornaré a ser un covard, avui seré valent.Cap més pas enrere, no...Començo a emprendre el vol, cada cop més alt,fins on es perd el mal...Lliure com l'aire, desafiaré la sort,no seré un hostatge...D'on som? On anem? Tirem endavant,que avui et miro i sento coses que no havia sentit mai...Sóc dins del laberint, dibuixa una sortidao moriré aquí dins...Agafa't bé, no tinguis por,i agafa't fort, que no estem sols.Deixo la ment en blanc, veig un espiral,no tornaré a ser un covard, avui seré valent.Cap més pas enrere, no...Lliure com l'aire, desafiaré la sort,no seré un hostatge...D'on som? On anem? Tirem endavant,que avui et miro i sento coses que no havia sentit mai...

Lletra traduïda

lliure per volar més amunt

Lliure...com l'aire...com la mare que du els nens a l'escola...com la noia amb síndrome de down que agafa el metro per anar a treballar al taller...com la llavor que espera enterrada la primavera...com l'acord d'una guitarra que acompanya el cant d'uns amics...com l'universitari que va decidir estudiar una carrera sense futur...com un monitor d'esplai llevant-se pel matí per anar d'excursió...com una parella que es pren el cap de 7mana per estar junts...com una estona de pregària...com la noia que reparteix el diari a l'entrada del metro amb un somrriure als llavis...com la trobada amb un amic al bar de sempre.....perquè la llibertat no és poder escollir una marca de roba, un cos per jugar-hi, o com malgastar el temps sinó, més aviat, **la llibertat és una opció absurda i constant per la gratuitat.**Què en penses?, Què és la llibertat?fes el teu credo llibertari,lliure com...

Juan Salvador Gaviota (Richard Bach)

"La mayoría de las gaviotas no se molesta en aprender sino las normas de vuelo más elementales: cómo ir cómo ir y volver entre playa y comida. Para la mayoría de las gaviotas, no es volar lo que importa, sino comer. Para esta gaviota, sin embargo, no era comer lo que importaba, sino volar. Más que nada en el mundo, Juan Salvador Gaviota amaba volar.Este modo de pensar, descubrió, no es la manera con que uno se hace popular entre los demás pájaros. Hasta sus padres se desilusionaron al ver a Juan pasarse días enteros, solo, haciendo cientos de planeos a baja altura, experimentando.(...) ¿Por qué, Juan, por qué? - preguntaba su madre-. ¿Por qué te resulta tan difícil ser como el resto de la Bandada, Juan? (...) Mira, Juan - dijo su padre, con cierta ternura -. El invierno está cerca. Habrá pocos barcos y los peces de la superfície se habrán ido a las profundidades. Si quieres estudiar, estudia sobre la comida y cómo conseguirla. Esto de volar es muy bonito, pero no puedes comerte un planeo, ¿sabes?. No olvides que la razón de volar es comer.(...) Aprendía más cada día. Aprendió que un picado aereodinámico a alta velocidad podía ayudarle a encontrar aquel pez raro y sabroso que habitaba tres metros por debajo de la superfície del océano. Aprendió a fijar una ruta durante la noche a través del viento de la costa... mientras las otras gaviotas yacían en la tierra, sin ver más que niebla i lluvia.Lo que antes había esperado conseguir para toda la Bandada, lo obtuvo ahora para sí mismo; aprendió a volar y no se arrepintió del precio que había pagado. Juan Gaviota descubrió que el aburrimiento y el miedo y la ira, son las razones por la que la vida de una gaviota es tan corta, y al desaparecer aquéllas de su pensamiento, tuvo por cierto una vida larga y buena"